

DE „LAPIN AGILE.”

TREKENINGEN VAN

H. VAN MEEGEREN.

„Si mes vers avaient des ailes”,
„S helder klonk het bekende
lied van Reynaldo Hahn door
de stille avondlucht van Mont-
martre.

Daar, hoog boven Parijs, dringt
het geratel en het geroezemoes
van automobielen en karren
niet meer door. Het lijkt eene
andere omgeving, die niets
meer met de stad te maken
heeft, bijna landelijk met de
lage huizen en de slecht ge-
plaveide en glooiende straten.
Heerlijk rustig is het er zooals
bij ons in een dorp in den don-
kerblauwen avond, als men de
voetstappen van een laten
wandelaar hol en sleepend over
den weg hoort komen.

Diep beneden wazen de mist-
tjige lichten van Parijs. Tusschen
de huizen, nog hooger, schemer-
en een paar zuilen en een
toren van de Sacré Coeur als
een tempel geheel van wit
marmar.

Er wordt gezongen in een klein
kroegje, dat er uit ziet als een
boerenherberg; door de open-
staande deur valt een smalle
streek bleek licht, dat flauw
een klein voorplaatje verlicht,
omgeven door een heg met een
paar dunne boomen. Het groen is zoo arm-
zalig en stoffig alsof het weken lang onder
een verschroeiende zomerzon heeft staan
blakeren. Voor het huis een tafel op schra-
gen en twee houten banken, waarop, dicht
op elkaar gepakt, menschen zitten, eerst
onherkenbaar in de donkerde. Mannen han-
gen, ongegeneerd met de ellebogen over
de tafel geleund, te
luisteren; een vrouw
ligt in de armen van
een man achteloos
een sigaret te rooken.
Aan den anderen kant
van de deur zijn twee
kleine, hooge ven-
sters met groene blind-
den. Daarachter is
een zaaltje, niet veel
meer dan een groote
kamer. Twee kleine
gaslampen, omhan-
gen met vaalroode
doeken, werpen in
het midden wat licht
door den dikken,
blauwigen tabaks-
rook, maar maken
het donker in de ho-
ken. Binnen, rondom
de ruwhouten tafels,
is het propvol; stil
zitten de menschen
te luisteren en te
rooken.

De laatste maten van
het lied: „Si mes vers
avaient des ailes

„Père Froide”

comme l'amour” klinken hoog en helder
door de vredige zomerlucht. Er heerscht
een reine stemming in de stille straat, die
door geen wanklank verbroken wordt.
Hier is het cabaret „Le lapin agile”, waar
de bekende Fransche dichters en schilders
uit het eind van de vorige eeuw te samen
kwamen en dat getuige is geweest van

hoorde en dat Montmartre en de „Chat
noir” beroemd gemaakt heeft. De oorspron-
kelijke „Chat noir” is verdwenen, zoodat
de „lapin agile” nu nog het eenigste plekje
is, dat direct herinnert aan de beroemde
kunstenaars.

De tegenwoordige eigenaar, M. Frédérique,
kortweg Frédé genoemd, is al sinds twintig
jaar in de lapin. Tege-
lijk exploitant en voor-
naamste artiest, is hij
tevens een van de
laatste overblijfsels
van het oude bohè-
meras. Zelf draagt
hij bij het traditie-
neele bohémien-cos-
tuum, een groenflu-
weelen pak met losse
das en slordig over-
hemd, nog een muts
van konijnenbont,
waarschijnlijk om in
harmonie te blijven
met den naam van
het cabaret. De an-
dere chansonnier,
M. Alathène, heeft
hetzelfde costume. In
plaats van de muts
draagt hij een zwart
hoed met breede
randen, waaronder
het lange, krullende,
grijze haar hem bijna
op de schouders af-
hangt.

In een hoek zit nog

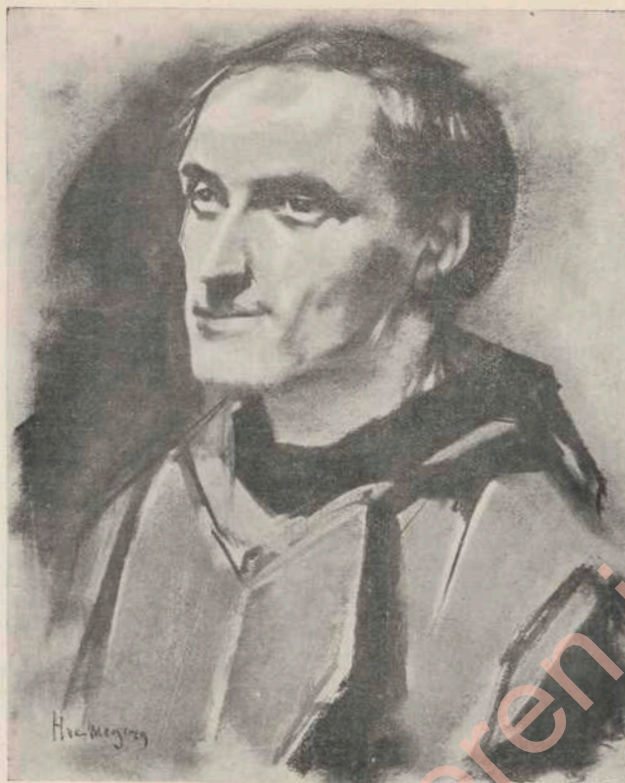
Interieur van het Cabaret „Le Lapin Agile.”

een schilder, tenminste zijn kleederdracht wijst er onmiskenbaar op, dat hij voor zoodanig wil doorgaan. Hij maakt nu silhouetten van de bezoekers voor 5 fr. per stuk, doet nog erg artistiek en zet een uitgezochte naam onder de teekening, die met een beetje goeden wil wel voor de beeltenis van een mensch gehouden kan worden. De eerste indruk is dan ook, dat men 't idee krijgt hier voor den gek gehouden te worden. Alles lijkt zoo'n beetje ingericht voor het vreemdelingenverkeer. Gelukkig komt dan Polo, de zoon van Frédé, die buitengewoon geschikt als kelner fungeert. Hij manoeuvreert, onverstoorbaar goed gehumeurd, handig door de volte van tafels, banken en menschen, zijn oogen altijd lachend. De roode das, die hij om den hals draagt, staat hem goed bij zijn gladgeschoren, scherp gezicht.

De stemming wordt nog beter als Frédé een toespraak gaat houden, meestal om een of andere „bonne nouvelle” te brengen. Hij klimt dan op een kistje, haalt de pijp uit den mond en strekt de handen half gebogen over het publiek uit om aandacht te vragen.

Dan eens ontdekt hij een dichter onder het publiek, die hem belood heeft, wat van zijn werk te zullen voordragen, dan weer heeft hij een oud gedicht gevonden, dat M. Alathène nu zingen zal. In zijn geestig Fransch begint hij dan te vertellen, van een eenvoudige mededeeling maakt hij een geestig verhaal, raakt tenslotte in vervoering over hetgeen straks komen zal, buigt zijn fijnen kop met de lange grijze baard en snor achterover en sluit de oogen. Door het applaus, dat volgt, komt hij weer terug tot de levenden. springt van het kistje af en vliegt naar den hond, een grooten Franschen berger, die met een schel gebelf het applaus van het publiek overstemt, probeert hem te pakken te krijgen en gebruikt daarbij een keurige serie scheldwoorden om het beest te doen gehoorzamen. Ten slotte bedaart het lawaai; merkwaardig is nu de stilte in het cabaret. Het gerinkel van glazen en flesschen houdt op, het lachen en praten verstomt.

Door de gemoedelijke gezelligheid van de omgeving komt de stemming al vlug. De zanger staat bij het trapje, waar de

„Polo”, zoon van Frédé.

ingang is, afgesloten door een donkerrood gordijn. Het vaalroode schijnsel van de lamp werpt juist wat licht op de gitaar. Aan de donkere wanden zijn vaag de teeke-

ter kan aankondigen als „une bonne nouvelle”.

Later sprak hij over kunst, ernstig en met volle toewijding, de oogen gesloten, de fijne hand half opgeheven; „travaillez en silence et en religion”. Hij ook had het feu sacré voelen branden (Ah, monsieur, ça brûle), was dichter, schilder en zanger geweest, maar had geen kracht gehad om zich af te zonderen en hard te werken.

Hij vertelde van den ouden tijd en van de artiesten, die bij hem kwamen na het tijdperk van de Chat noir, die in het „Bouquin” van de lapin agile hun souvenir hadden geschreven, Max Jacob, Jean Pellerin, P. Toulet, Jeanne Landre en zooveel anderen. Nu was het voorbij; Montmartre zou nooit meer zijn, wat het geweest was.

Dan plotseling opent hij de oogen, staat op, en steekt zijn pijp weer aan en gaat naar een ander gezelschap. Zijn gewone gezegde klinkt nog na: „Ça s'arrange, bien ou mal, mais ça s'arrange”.

L. BAKKER.

